

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Jany Volkové ve věci

žalobce: J. S., narozen X
bytem B. p. P. – A. 168, X
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Kubíčkem
sídlem Matoušova 515/12, Praha 5 - Smíchov

proti
žalovanému: policejní prezident Policie České republiky
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2016, č. j. PPR-15484-6/ČJ-2016-990131, ve věci služebního příjmu

takto:

I. Rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 2. 12. 2016, č. j. PPR-15484-6/ČJ-2016-990131 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Petra Kubíčka se sídlem Matoušova 515/12, Praha 5 – Smíchov.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

Odůvodnění:

1. Žalobce jako příslušník Policie České republiky, ustavený na služebním místě inspektora dopravního inspektorátu územního odboru Jeseník Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, se žádostí ze dne 6. 10. 2015 domáhal po Krajském ředitelství policie Olomouckého kraje vydání rozhodnutí o doplacení neuhrazené části služebního příjmu za období od 1. 1. 2008 do 30. 4. 2014 a od 1. 9. 2015 do data podání žádosti s odůvodněním, že dochází k nesprávnému plánování služeb, v důsledku čehož je mu krácen služební příjem o jednu hodinu, od září 2015 pak o 45 minut z každé služby. Nesprávnost plánování služeb dle žalobce spočívá v tom, že s ohledem na své služební zařazení do výjezdové skupiny k šetření dopravních nehod, která musí být nepřetržitě zajištěna, nemohly být žalobci a dalším příslušníkům nařizovány přestávky ve službě na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), které se nezapočítávají do doby služby, nýbrž jim měla být zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, která se do výkonu služby započítává, a tudíž mu za tyto doby náleží příjem.
2. Ředitel Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 19. 4. 2016, č. j. KRPM-128543-30/ČJ-2015-1400DP žádosti nevyhověl.
3. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím k odvolání žalobce změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že žádost žalobce zamítl a současně namítl promlčení nároku na proplacení neuhrazené části služebního příjmu za období od 1. 1. 2008 do 6. 10. 2012 s odůvodněním, že tříletá lhůta k uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru za toto období marně uplynula dne 6. 10. 2015. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl počet směn za jednotlivá období, konkrétní směny, ve kterých žalobce prováděl prvotní a neodkladné úkony na místě dopravní nehody, počet případů, kdy mu šetření na místě dopravní nehody zasáhlo do plánované přestávky a počet případů, kdy nebylo možné tyto přestávky ani přesunout. Nesouhlasil s tím, že se jedná o službu v nepřetržitém provozu, jejíž výkon není možné přerušit. Na podporu svého tvrzení poukázal na přehled služeb, ve kterých bylo možné službu přerušit a přestávku čerpat, taktéž procentuálně vyčíslil případy, kdy bylo nutné přestávku přesunout na jinou dobu, resp. ji nebylo možné čerpat vůbec. Dovodil, že se jedná o situace výjimečné a ojedinělé. Tyto přestávky si lze přesunout, na pozdější dobu se zaznamenáním do hlídkových listů. K zajištění nerušeného čerpání přestávek přispívá i možnost provádění prvotních a neodkladných opatření na místě nehody jiným organizačním článkem územního odboru. Poukázal na zkreslování statistických údajů žalobcem a na nevýznamnost zvýšení počtu dopravních nehod na otázku možnosti nařizování přestávek.
4. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného. Namítal, že:
 - a) v územním odboru Jeseník vždy slouží pouze jedna výjezdová hlídka. Je z logiky věci nemožné, aby hlídka, která má být v souladu s čl. 2 odst. 2 pokynu ředitele Ředitelství služby dopravní policie Policejního prezidia ČR č. 2/2010 (dále jen „Pokyn č. 2/2010“) zajištěna nepřetržitě, mohla čerpat přestávku ve službě, která je dobou osobního volna a přerušením služby. Zástupce vedoucího dopravního inspektorátu Jeseník při plánování

a evidenci služeb do systému EKIS WEB vykazoval služby v režimu určeném pro tzv. hlídkovou službu. Žalobce však opakovaně upozorňoval, že se jedná o službu výjezdovou, během níž nelze (při nezajištění jiné výjezdové hlídky) přestávky plánovat, neboť dochází k jejich přerušování v době výjezdu k dopravním nehodám. Policisté zařazení ve výjezdové hlídce za popsaných podmínek čerpají pouze přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek. K nápravě situace došlo přechodně v období od 1. 5. 2014 do 31. 8. 2015, avšak po podání žádosti o doplacení neuhrazené části služebního příjmu, se věc vrátila do původního stavu a žalobci jsou opět nařizovány přestávky v práci, ačkoli charakter služby neumožňuje její reálné přerušování;

- b) dle zjištění žalobce na jiných útvarech dopravního inspektorátu PČR buď nejsou výjezdové hlídky šetřící dopravní nehody přestávky nařizovány a policisté čerpají přiměřenou dobu, nebo jsou sice policistům nařizovány přestávky, avšak službu konají vždy současně dvě výjezdové hlídky, které se v době plánované přestávky překrývají a policisté tak mohou čerpat plánovanou přestávku nerušeně. Překrytím dvou hlídek je zajištěn požadavek nepřetržitého zajištění výjezdové služby podle čl. 2 odst. 2 Pokynu č. 2/2010;
- c) v roce 2013 zpracoval celkem 72 dopravních nehod, přičemž v 15 případech doba zpracování dopravní nehody zasáhla do doby naplánované přestávky ve službě, z čehož v 7 případech nebylo možné přesunout čerpání přestávky na pozdější dobu. V případě dalšího žadatele, O. H., zasáhla dopravní nehoda do doby plánované přestávky na jídlo a odpočinek téměř ve třetině případů. Z uvedeného je patrné, že služba dopravního inspektorátu svoji povahou vylučuje plánování přestávek ve službě, neboť dopravní nehody, jejichž počet má v okrese Jeseník vzestupnou tendenci, velmi často znemožní vyčerpání přestávky v naplánovaném čase. Z § 13 odst. 4 metodického materiálu Policejního prezidia České republiky č. 2/2014 ze dne 19. 11. 2014, nazvaného Zásady rozvrhování doby služby (dále jen „metodický materiál“) vyplývá, že: „*Jestliže z charakteru služby vyplývá, že její výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušování výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek. Vedoucí příslušník tuto skutečnost zohlední již při rozvrhování doby služby a přestávky na jídlo a odpočinek vůbec nestanoví. Učiní tak zejména tehdy, když nemožnost přerušování výkonu služby je stavem běžným (pravidelným).*“ Žalobce je přesvědčen o tom, že tak jako v jiných útvarech i v případě dopravního inspektorátu Jeseník je nemožnost přerušování výkonu služby stavem běžným a přestávky ve službě na jídlo a odpočinek by neměly být nařizovány nebo by mělo být zajištěno překrytí dvou hlídek. Tvrzení žalovaného o nižším počtu dopravních nehod v okrese Jeseník nemůže být důvodem pro to, aby příslušníci sloužící v územním obvodu Jeseník podléhali jinému režimu než příslušníci v jiných územních obvodech;
- d) správní orgány obou stupňů poukazovaly na možnost přesunu naplánované přestávky na později, tj. na dobu až policejní příslušníci učiní neodkladné úkony související s dopravní nehodou. Služební funkcionář však může podle § 60 zákona o služebním poměru rozhodnout o čerpání přestávky jindy, tj. například později než po 5 hodinách služby, avšak vždy jen na žádost příslušníka, ke které nemůže být příslušník nucen, a to ani interními předpisy. Právo na přestávku má příslušník nejpozději po 5 hodinách služby a slouží k nabrání sil na další část služby. Přesun přestávky na později oslabuje její smysl;

- e) žalovaným navrhovaná možnost kontaktovat obvodní oddělení, aby po dobu čerpání přestávky učinilo úkony na místě dopravní nehody, je s ohledem na četnost případů požadavek iluzorní. Obvodní oddělení policie má dostatek své vlastní pracovní náplně a není možno předpokládat, že bude kromě vlastní činnosti ještě běžně šetřit dopravní nehody. Hlídku obvodního oddělení žalobce a jeho kolegové kontaktují pouze v případě, kdy je nutno zpracovat ve stejnou dobu dopravní nehody na různých místech. Zároveň z čl. 2 Pokynu č. 2/2010 vyplývá, že musí být nepřetržitě zajištěna výjezdová služba, určená k šetření dopravních nehod, nikoli její zástup v podobě policistů obvodního oddělení nedisponujících příslušnou specializací, byť by byli základně proškoleni;
- f) žalovaný argumentuje povinností žalobce zapsat v případě nemožnosti vyčerpání nařízené přestávky do hlídkového listu změnu instruktáže, vyplývající údajně z Pokynu č. 2/2010 a závazného pokynu policejního prezidenta č. 160/2009, kterým se upravuje postup na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (dále jen „Pokyn č. 160/2009“). Dle čl. 7 a čl. 12 písm. c) Pokynu č. 160/2009 však není povinností velitele hlídky zapisovat do hlídkového listu jakoukoli změnu týkající se instruktáže, ale pouze změnu ve třech taxativně vymezených případech - změna trasy, změna stanoviště nebo změna stanovených úkolů – kam však nelze změnu v době přestávky podřadit. Výklad žalovaného je přehnaně extenzivní a tímto způsobem nelze povinnost velitele hlídky rozšiřovat. Obdobně nevyplývá tato povinnost ani z Pokynu č. 2/2010. Avšak i v případě, kdy by ze zmíněných předpisů uvedená povinnost vyplývala, neměla by tato skutečnost vliv na podstatu věci, tj. nemožnost nařizování přestávek;
- g) žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí obsáhle zabýval analýzou jednotlivých směn žalobce ve zkoumaném období. Žalobce nezpochybňuje, že v žalovaném uvedených dnech mohl nařízenou přestávku nerušeně čerpat, podstatné je však to, že zhodnotit, ve kterých dnech bylo možné službu přerušit, lze vždy až zpětně, tj. kdy je již známo, ve kterou dobu k dopravní nehodě došlo. Žalobce však předem nikdy neví, kdy k dopravní nehodě dojde, a proto fakticky svoji službu nepřerušuje a je stále připraven k výjezdu k dopravní nehodě;
- h) policisty z oblastí s nižším počtem dopravních nehod nelze ve srovnání s jinými dopravními inspektoráty diskriminovat a krátit jim tak služební příjem;
- i) námítka promlčení části nároku žalobce byla vznesena v rozporu s dobrými mravy, neboť služební orgány při nařizování přestávek nezapočítávaných do doby služby jednaly vědomě v rozporu se zákonem. Bylo by nemravné, aby z nezákonného jednání služebních orgánů měla mít Česká republika nezanedbatelný finanční prospěch.
5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, přičemž ve vyjádření k žalobě v plném rozsahu odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a skutečnost, že je v něm odkazováno na několikrát stanoviska odborníků na plánování služby, jakož i na judikaturu. Uvedl, že nelze souhlasit s názorem žalobce, že koná službu v nepřetržitém provozu, jejíž výkon není možné přerušit. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že ve většině odsloužených směn ve sledovaném období měl žalobce možnost čerpat přestávku na jídlo a odpočinek v naplánovanou dobu a nerušeně. Nemožnost čerpat přestávku v naplánovanou dobu či vůbec bylo zjištěno v 6 % případů v roce 2012, v 10 % případů v roce 2013 a ve 2 % případů v roce 2014, což nezakládá stav, který by byl běžným a pravidelným, naopak se jedná o případy výjimečné a ojedinělé. Osobou příslušnou k objektivnímu posouzení toho,

zda lze v rámci služby čerpat přestávky a zda lze v mimořádném případě vyslat na místo dopravní nehody jinou hlídku, závisí na posouzení zaměstnavatele, resp. vedoucího příslušníka, nikoli na subjektivním posouzení žalobce. Faktem zůstává, že neodkladné úkony na místě dopravní nehody mohou plnit rovněž policisté z jiných organizačních článků daného územního odboru. Služba vykonávaná žalobcem tedy není službou nepřetržitou, jež by nebylo možné přerušit čerpáním zákonného nároku na přestávku na jídlo a odpočinek. Služební funkcionáři jsou povinni přestávky v službě příslušníkům poskytnout a jen ve výjimečných případech, kdy to neumožňuje povaha služby, není tento nárok policistům zajištěn. To však není případ žalobce. Z uvedeného neplyne znevýhodnění žalobce oproti policistům, jimž není garantována přestávka na jídlo o odpočinek, ale mají pouze přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek. Účelem přestávky je krátkodobá regenerace sil a časový prostor pro najezení, nikoli přivýdělek. Při výpočtu služeb, v nichž řešení dopravních nehod zasáhlo do směn žalobce v roce 2013, opomenul žalobce směny, při nichž nebyla řešena žádná dopravní nehoda, čímž došlo ke zkreslení statistických údajů. Z podkladů vyplývá, že konkrétně v roce 2013 bylo potřebné v 6,38 % případů výkonu služby přesunout přestávku na pozdější dobu a pouze v 3,54% případů služeb nebylo možné přestávku vyčerpat. Odkaz žalobce na stoupající počty dopravních nehod v okrese Jeseník je irelevantní, neboť samotné počty dopravních nehod nemají vliv na možnost přerušit dobu služby a umožnit žalobci čerpat přestávku. Z podkladů vyplývá, že v rámci sledovaného období roku 2015 zasáhlo řešení dopravních nehod do plánované přestávky žalobci v méně případech než v letech 2013 a 2014, ačkoli počet dopravních nehod byl vyšší. Tvzení žalobce, že v očekávání dopravní nehody službu nepřerušuje a je stále připraven vyjet, je v kontextu jeho vlastního vyjádření a vyjádření jeho kolegů těžko uvěřitelným (žalobce výslovně potvrdil, že četnost šetřených dopravních nehod umožňuje policistům vyčerpat přestávku na jídlo a odpočinek, neboť nejsou zahlceni prací). Žalobce je předně povinen dodržovat úkoly stanovené v hlídkovém listě, včetně časového rozvržení těchto úkolů, tj. včetně přerušování jejich plnění a čerpání přestávky, přičemž jakoukoli změnu ve stanovených úkolech je povinen zaznamenat. Skutečnost, že se teprve zpětně ukáže, zda mohl žalobce přestávku čerpat nerušeně, je irelevantní. Při aplikaci náhledu žalobce by ad absurdum platilo, že nepřerušitelnou je též např. práce sekretářky, která v očekávání možného telefonátu nemůže čerpat přestávku na jídlo. Relevantním není ani srovnání výkonu služby na jiných dopravních inspektorátech, neboť nelze srovnávat výkon služby v různých teritoriích odlišujících se bezpečnostní situací, mírou dopravní nehodovosti a od toho se odvíjejícími početnými stavy policejních příslušníků. Skutečnost, že žalobce v roce 2013 v průměru v rámci jedné směny řešil 0,36 dopravní nehody, zajisté nemůže vést k závěru o potřebnosti navýšení počtu hlídek výhradně určených k řešení dopravních nehod. Při uplatnění námitky promlčení práva postupoval žalovaný v souladu s § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru a neměl v úmyslu uvedeným postupem poškodit či znevýhodnit žalobce. Uplatnění námitky promlčení tak nemůže být v rozporu s dobrými mravy (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 23 Cdo 123/2011).

6. Dne 9. 10. 2017 žalobce zaslal soudu stanovisko personálního odboru Policejního prezidia České republiky, které bylo v roce 2017 zasláno všem krajským policejním ředitelstvím, v němž je uvedeno: „O tom, zda a kdy lze službu přerušit rozhoduje vedoucí příslušník, který musí zohlednit požadavky služby a všechny okolnosti s ní spojené (např. dostatečnou obsazenost nepřetržitého provozu). Neumožňují-li podmínky služby stanovené přesné doby čerpání přestávky, čerpá ji příslušník na základě rozhodnutí nadřízeného podle vlastního uvážení. Byla-

li doba služby předem rozvržena tak, že byl dán předpoklad čerpání přestávek a k čerpání přestávek nedošlo, protože nebylo možno výkon služby přerušit jedná se o službu přesčas.“ Uvedl však, že vedoucí dopravního inspektorátu Jeseník postupuje i nadále v rozporu s tímto stanoviskem a stále žalobci nařizuje přestávky ve službě.

7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl krajský soud bez nařízení jednání.
8. Úvodem krajský soud uvádí, že současně bylo podáno celkem 9 žalob příslušníky téže organizační jednotky Policie ČR, o nichž bylo soudem rozhodnuto téhož dne.
9. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru *příslušník má nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek, nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny*
 - a) *do 9 hodin v rozsahu 30 minut,*
 - b) *nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.*

Podle odst. 2 téhož ustanovení *přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby.*

Podle odst. 3 téhož ustanovení *jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek.*
10. Krajský soud předně uvádí, že se ztotožňuje s žalovaným, že primárním úkolem služebního orgánu, který mu z citovaného § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá, je zajištění nároku příslušníka na přestávku na jídlo a odpočinek, jež má následovat nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, s tím, že zdůrazněním nezapočítávání této přestávky do doby služby v § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru, je nepochybné, že příslušník po dobu přestávky nemá povinnost vykonávat služební úkoly, nemá povinnost zdržovat se na pracovišti a služební orgán není recipročně oprávněn příslušníka jakýmkoli způsobem omezovat a jakékoli úkoly mu přidělovat (povinnost tzv. iniciativy upravená v § 10 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, tím není dotčena). Právně významné je pak bezpochyby posouzení, zda případná omezení či povinnosti příslušníka po dobu přestávky lze považovat za natolik podstatná, že jde již o výkon služby a příslušníkovi proto náleží služební příjem. Případ uvedený v § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru představuje z pohledu nároku na ničím nerušenou přestávku výjimku, jež může být aplikována pouze při splnění podmínek v tomto ustanovení uvedených. Nárok na služební příjem plynoucí z čerpání či nečerpání přestávky na jídlo je tedy až sekundární.
11. Základní podmínkou pro vyloučení nároku na poskytnutí přestávky na jídlo představuje dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru skutečnost, že se jedná o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen.
12. V posuzované věci je nesporné, že výkon služby ve výjezdové hlídce určené k šetření dopravních nehod, je službou, jež musí být vykonávána nepřetržitě (viz v rozhodnutí žalovaného citovaný čl. 2 odst. 2 Pokynu č. 2/2010).

13. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že ze skutečnosti, že ten či onen druh služby má být zajištěn nepřetržitě, bez dalšího neplyne, že by šlo o službu, jejíž výkon nelze přerušit. Nepřerušitelnost výkonu služby tedy není totožným pojmem s nepřetržitým výkonem služby. Posouzení přerušitelnosti výkonu té které služby záleží na obsahové náplni posuzované služby, přičemž pro službu, jejíž výkon objektivně nelze přerušit, je charakteristické, že služební orgán nemá z organizačního hlediska možnost příslušníka vykonávajícího službu vystřídat. Přerušitelnost výkonu služby se tak u jednotlivých organizačních jednotek bude odvíjet v závislosti na jejich personálním vybavení a organizačním zabezpečení střídání příslušníků čerpajících nařízenou přestávku na jídlo a odpočinek. Tataž služba tak bude moci být u jedné organizační jednotky hodnocena jako nepřerušitelná a u jiné jako služba, jejíž výkon přerušit lze. Vždy tak bude záležet na konkrétních okolnostech posuzovaného případu, přičemž obecný závěr platný pro jakoukoli organizační složku nebude možné přijmout.
14. Výkon služby ve výjezdové hlídce určené k šetření dopravních nehod lze při posuzování pouhého obsahu (náplně) služby hodnotit jako službu, kterou lze bezpochyby přerušit, neboť nejde o službu, kde jejímu přerušení by bránilo provozní či technologické hledisko. Pokud však v příslušné organizační jednotce není uspokojivě vyřešeno plnohodnotné vystřídání příslušníka vykonávajícího službu výjezdové hlídky určené k zásahům při dopravních nehodách jiným konkrétním příslušníkem, nelze již závěr o přerušitelnosti tohoto druhu služby přesvědčivě učinit. Podstatným faktorem, který dle názoru krajského soudu musí ovlivnit závěr o možnosti výkon služby přerušit, a zda lze tedy vůbec přestávky na jídlo příslušníku plánovat, je zjištění, zda běžně k zásahům do plánovaných přestávek příslušníků dochází, či zda je narušení plánované přestávky výjimečnou záležitostí, protože je možné přestávky běžně plánovat a výjimečně nastalou situaci jejího přerušení řešit ad hoc.
15. V posuzované věci žalobce v posuzovaném období vykonával výjezdovou službu určenou k řešení dopravních nehod, jejíž výkon měl být zabezpečen nepřetržitě, přičemž současně v témže obvodu sloužila vždy jen jedna hlídka. Je přitom nesporné, že služební orgán neučinil žádné organizační opatření, jímž by předem vyřešil vystřídání žalobce konkrétním příslušníkem v případě, kdy by výjezd k dopravní nehodě a provádění neodkladných úkonů na místě zcela nebo z části zasáhlo do čerpání nařízené přestávky.
16. Ačkoli lze s žalovaným souhlasit, že žalobce pracoval se statistickými údaji týkajícími se počtu služeb, do nichž řešení dopravní nehody zasahovalo, zkreslujícím způsobem, který žalovaný přílehavě popsal, nemohl by krajský soud, i pokud by vycházel z údajů vypočtených žalovaným (viz odst. 5 rozsudku), vyhodnotit případy, k nimž v jednotlivých letech docházelo k narušení naplánované přestávky v práci, jako výjimečné či mimořádné situace, neboť u každého příslušníka (platí pro 9 žalobců) se průměrný počet služeb, v jejichž průběhu jim nebylo umožněno nerušeně přestávku na jídlo a odpočinek v plánovaném čase vyčerpat, pohyboval nad hranicí 5 % případů ročně, spíše však šlo o hranici 10 % případů ročně i více. Tuto četnost již krajský soud nepovažuje za mimořádnou. K zásahům do naplánovaných přestávek v práci dle závěru krajského soudu docházelo v natolik četných případech, že při absenci jiného organizačního řešení nebylo možné přestávky v práci dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru plánovat a nařizovat.
17. Argumentaci žalovaného možností posunutí přestávky považuje krajský soud za zcela nepřipadnou a narážející na nutnost, aby příslušník, jemuž by měla být přestávka posouvána, o takový postup předem sám požádal (viz citovaný § 60 odst. 1 zákona

o služebním poměru). Stejně tak se krajský soud neztotožňuje s vyloučením nároku žalobce poukázáním na možnost oslovení příslušníků běžného obvodního oddělení, netvrdí-li současně žalovaný, že podmínky využití této možnosti byly jakkoli předem dojednány a organizačně zajištěny. Povinnost jednotlivých příslušníků, či vedoucího výjezdové skupiny ad hoc zajišťovat záskok příslušníků běžného obvodního oddělení v případě, kdy by mělo řešení dopravní nehody zcela či zčásti zasáhnout do čerpání plánované přestávky, by s ohledem na délku přestávky (30, resp. 15 minut) mohlo ve výsledku její převážnou část zabrat a zajišťování a dohadování zastoupení by tak bylo samo o sobě omezením, které by v době, jež není do výkonu služby započítávána, nebylo lze po příslušníkovi spravedlivě požadovat.

18. Otázkou porušení či neporušení povinnosti vedoucího hlídky zaznamenávat přesun či nemožnost vyčerpání plánované přestávky do hlídkových listů se krajský soud nezabýval, neboť závěr o této otázce by neměl na právní posouzení nároku žalobce žádný vliv, neboť ani případný závěr o porušení této evidenční povinnosti by nemohl nijak ovlivnit závěr o možnosti výjezdovou službu v posuzovaném případě přerušit.
19. Žalobcem namítanou odlišnou praxí na jiných útvarech Policie ČR se krajský soud nemohl věcně zabývat, neboť žalobce konkrétně neuvedl, s jakým konkrétním útvarem/útvary situaci srovnává.
20. Jako lichou krajský soud hodnotí žalobní námitku i) vytýkající žalovanému nemravnost uplatnění námitky promlčení, neboť žádné skutečnosti, jež by pro tento závěr nasvědčovaly, nebyly zjištěny. Žalobce si byl zřetelně svých nároků vědom a toliko vlastní liknavostí tyto včas neuplatnil.
21. Pro úplnost krajský soud uvádí, že se seznámil rovněž s civilní judikaturou, přičemž má za to, že jeho závěry nejsou v rozporu se závěry uvedenými v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 26. 2. 2013, č. j. 21 Cdo 4446/2011, který posuzoval obdobnou věc týkající se strážníků městské policie, kde však aplikoval zákoník práce. Nejvyšší soud dospěl k závěru, že nošení zbraně a stejnokroje po dobu přestávky není samo o sobě omezením, které by bylo možné považovat za výkon práce. Nejvyšší soud přitom zdůraznil, že v jím posuzovaném případě se nikdy nestalo, že by žalobci byli v časovém úseku připadajícím na plánovanou přestávku na jídlo povoláni k faktickému výkonu služby. Touto charakteristikou se nyní posuzovaná věc od věci řešené Nejvyšším soudem odlišuje.
22. Dále je krajskému soudu známo, že rozsudkem ze dne 10. 4. 2018, č. j. 16 Co 25/2018-230 zrušil Krajský soud v Ostravě rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně, který rozhodoval o žalobě žalobce, jenž se domáhal zaplacení mzdy za doby, kdy mu byly nařízeny přestávky v práci, a to na základě tvrzení, že jako hasič-strojník pracující na letišti byl povinen být neustále připraven k výjezdu k zásahu na jakémkoli místě letiště, což mu znemožnilo přestávky na jídlo nerušeně čerpat. Krajský soud v Ostravě dospěl k závěru, že omezení plynoucí z nutnosti neustálé připravenosti k výjezdu byla významná a organizační zajištění vystřídaní žalobce na jednotlivých směnách jiným konkrétním zaměstnancem absentovalo, proto byl nesprávný závěr okresního soudu o možnosti nerušeného čerpání přestávek v práci. V podstatných okolnostech se věc řešená Krajským soudem v Ostravě s nyní posuzovanou věcí shodují.
23. Vzhledem k výše uvedenému soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm je

žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 9 800 Kč tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, a dále náklady za zastupování žalobce advokátem, stanovené dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) jako odměna za zastupování ve výši 6 200 Kč za 2 provedené úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) AT, tj. převzetí zastoupení a sepsí žaloby, přičemž odměna za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč byla stanovena dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT, náhrada hotových výdajů za provedené úkony ve výši 600 Kč, tj. 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT. Právo na odměnu advokáta a náhradu jeho hotových výdajů souvisejících s podáním ze dne 9. 10. 2017 soud žalobci nepřiznal, neboť v tomto podání se žalobce vyjadřoval k současnému stavu, nikoli k zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
25. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (§ 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Místo plnění určil soud dle § 149 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce.

Olomouc 27. července 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu